

● Borbély Zsolt Attila (Arad)

Orbán nemzetpolitikai színvallása: a cél a munkalapú nemzetépítő állam

Assan közhellyé válik az a megállapítás, hogy a XVIII. és a XIX. században létrejött klasszikus ideológiák, a liberalizmus, a konzervativizmus és a szociáldemokrácia alkalmatlanok arra, hogy választ adjanak a XXI. század legfőbb kérdéseire és kihívásaira. Válaszkísérleteik vagy idejétmúltak¹, vagy a felszínt kapargatják, mert képtelenek bármit kezdeni a globalizmus világjelenségével, melynek lényege a politikai dimenzióban az, hogy a globalizátorok, a Bogár László professzor által „pusztító világerőnek” nevezett háttérben működő globális főhatalom kivonja magát a demokratikus ellenőrzés alól, megvásárolja a „liberális demokráciák” kulcsembereit éppen úgy, mint a diktatúrákét.

A lefizetés konkrét hogyanjáról részletesen vall John Perkins², aki maga is azzal foglalkozott, hogy az amerikai nagyvállalatok számára megvásárolja szuverén országok politikusait, azaz, ahogy a kaszt nevezi magát: „gazdasági bérgyilkosként” működött. Ha ők kudarcot vallottak, írja Perkins, jöttek a sakálok, az amerikai titkosszolgálat által pénzelt bérgyilkosok, akik kiiktatták az élők sorából a saját ország érdekéhez, szuverenitásához ragaszkodó, s az Egyesült Államok nagyvállalatai számára kedvező jogi környezet kialakítását megtagadó „renitens” vezetőket. Ha ők sem járnak sikerrel, akkor jöhet a felforgatás, mint Ukrajnában vagy az amerikai hadsereg bevonulása, mint Irakban.

Mindezzel sem a klasszikus ideológiák, sem a velük foglalkozó klasszikus politológia nem tud mit kezdeni. Érdemes egy gondolat erejéig felidézni Thomas S. Kuhn tudományfilozófus egy gondolatát, miszerint a tudomány nem lineárisan fejlődik, hanem az aktuális paradigma (értsd: a tudomány világában tevékenykedők által viselt „szemüveg”, mely meghatározza az adott korban

megfogalmazható tudományos kérdéseket, választípusokat valamint az alkalmazható módszereket) megváltozásával járó *tudományos forradalmakon* keresztül. Két tudományos forradalom között a tudomány Kuhn szerint „rejtvényfejtéssel” foglalkozik. Nos, a mai mainstream politológiára ez ideáltipikus módon áll: a mai „politikatudomány” nevére is méltatlan, képtelen a legfontosabb kérdésekre választ adni, valóságértelmezése hiteltelen, a politikai folyamatok értelmezésére, hiteles magyarázatára alkalmatlan, tevékenysége sem elméleti, sem gyakorlati szempontból nem hasznosabb a keresztrejtvényfejtésnél.

Nem véletlen, hogy eme ördögi játékban a politikusok jó része is úgy tesz, mintha önálló tevékenységet folytatna, készséggel használja a modern kor „újbeszéljét”³, mely szerint 2001. szeptember 11.-én terrortámadás érte az Egyesült Államokat s nem egy titkosszolgálati akció keretében irányították a repülőgépeket a tornyok felé, ahhoz, hogy utána ország világ előtt egy rutinszerű épület-berobbantással lerombolják őket, majd erre való hivatkozással nekiállhassanak a „terror elleni háború” címszó alatt korlátozni az emberi jogokat és hadat viselni az egész világ ellen.⁴

A folytatás ismert: Irak, Afganisztán, Irán fenyegetése, a líbiai, szíriai, ukrán felforgatók támogatása, s hadd ne soroljuk. Demokráciaexport, Made in USA. Nyomában vér, nyomor és káosz.

Azok, akik a valóságot merik bemutatni, jellemzően megkapják a maguk bélyegeit, a globális „kéz kezelt mos” játékokban részt vevő világmédiától. Ők ügye egzaltáltak, összeesküvéselméleteket szövögetnek, szélsőségesek, szalonképtelenek, rasszisták s nem ritkán antiszemiták.

Közöttük egyensúlyoz néhány politikus, aki megkísérel elmenni a kimondhatóság határáig. Ezek közé tartozik

Orbán Viktor is, aki legutóbbi, Tusnádfürdőn elmondott, jól időzített beszédében a politikai fősodor által súlyos tabukat sértett meg, kimondta, hogy a liberális demokrácia csődöt mondott s ezzel párhuzamosan egy hatékonyabb, versenyképesebb „illiberális” állam vízióját fogalmazta meg, amit röviden „munkalapú nemzetépítő államnak” nevezhetünk. Felsorolta a magyar liberális demokrácia legfőbb bűneit, tételesen, hogy ez az államtípus nem volt képes az egyes kormányzatokat rákényszeríteni a nemzeti érdek képviselőre, hogy nem tudta megakadályozni a közvagyon elprédálását, az ország eladósítását és a családok adósrabszolgaságba hajtását. Kérdésre válaszolva azt is elmondta, hogy nem csodálkozik a nemzetközi háttérerők ellenállásán, hiszen ezek a hatalmak a magyar nemzeti politika következtében kiszorulóban vannak.

Nem csoda, hogy a globalizmus olyan meghatározó sajtóorgánumai, mint a The Economist és a New York Times súlyos EU szankciókért kiáltottak.⁵

De megkapta Orbán a magáét ott-hon, Magyarországon valamint Erdélyben is.

Magyarországi reakciók

Magyarországon sokan, Gyurcsány Ferencről, Tamás Gáspár Miklóson át a miniszterelnök korábbi tanácsadójáig, Elek Istvánig azt olvasták ki beszédéből, hogy Orbán le akar számolni a jogállammal, a demokráciával, holott erről szó sem volt Tusnádfürdőn. Sőt: Orbán leszögezte, fontosnak tartja az emberi jogok, a társadalmi szabadság és a keresztény erkölcs alapértékeit. Ami pedig az új államfilozófia eszmei megalapozását illeti, azon túl, hogy ez egy nemzeti protekcionista, a gazdaságot is nemzetstratégiai ágazatnak tekintő munka-centrikus állam, Orbán azt hangsúlyozta, hogy azért kell elvetni azt

a liberális elvet, hogy addig terjed mindenki szabadsága, amíg másnak nem árt, mert eddig mindig az erősebb mondta meg, hogy hol van ez a határ. Orbán azt a keresztény elvet javasolta helyébe, hogy ne tedd mással azt, amit magadnak nem kívánsz.

Túlzás nélkül állítható, hogy azok a vádak, melyek megfogalmazói az „illiberális államot” antidemokratikus, totalitárius államnak akarták hallani, teljeséggel megalapozatlanok, véletlen vagy szándékos félrehallás eredményei.

Erdélyi reakciók

Erdélyben volt, aki a beszédet transzponálta román kontextusba⁶ és azt olvasta ki belőle, hogy ugyanaz a beszéd Orbán druszájának Victor Pontának a szájából fenyegető lenne a magyarság számára. Az valahogy elkerülte a cikkíró figyelmét, hogy Románia e szövegben foglaltakat messze túlhaladva politizál amióta 1918-1919-ben elfoglalta a ma már egységesen „Erdélyként” emlegetett magyar területeket. Az elmúlt közel egy évszázadban a lehető legtudatosabb román nemzetépítés folyik a rovásunkra, a magyarságot gazdaságilag és kulturálisan kirabolták, a többségi nemzetet hihetetlen következetességgel uszítják ellenünk, a bírói kar kimutathatóan diszkriminál⁷, töretlenül zajlik színmagyar vagy közel színmagyar területeken a „hagymakupolás honfoglalás” azaz az ortodox terjeszkedés, módszeresen akadályozzák a magyar belső önrendelkezési törekvések érvényre jutását, de bevetésre került több ízben is a tömeggyilkosság is (Kőröstárkány (1919), Szárazajta, Csíkszentdomokos, Egeres, Bényffyhunad stb. (1944), és nem sok híja volt, hogy 1990-ben Marosvásárhelyen is erre kerüljön sor) s végül a koncentrációs táborok (Földvár,

Tirgu Jiu). A román politikán belül működik az összekacsintás, itt nincs bal-liberális nemzetellenes ellenzék, mely az ellenfelek mellett foglaljon állást kormány ellenében, mint történt az például 2002-ben a Benes dekrétumok ügyében, amikor az MSZP és az SZDSZ képes volt Orbánt hibáztatni, midőn a magyar miniszterelnök egy kérdésre válaszolva megemlíttette e dekrétumok tarthatatlanságát. De hát ilyen a magyar baloldal: minden sérelem fontos, és akár világbotrány is lehet, kivéve, ha magyarok rovására követik el.⁸

Volt, aki azt kifogásolta, hogy Orbán keveset foglalkozott a par excellence erdélyi problémákkal.⁹

Ez igaz, viszont nem is volt rá különösebb indok. A miniszterelnöki expoze egy új nemzeti államfelfogást vázolt, amiben értelemserűen benne vannak az elcsatolt nemzetrészek is, melyek a magyar állampolgárság 2010-es kiterjesztése óta szervesen kötődnek az anyaországhoz. Olyannyira, hogy a két harmados többséghez szükséges utolsó mandátumot ők „hozták be”, amit Orbán meg is köszönt beszéde elején s e gesztust egyfajta nemzetpolitikai igazságosság érvényesülésének tekintette. Tegyük hozzá: nem alaptalanul.

Volt, aki azzal próbálta burkoltan jelentékteleníteni a beszédet¹⁰, hogy azt állította, a szervezők röhécseltek Orbán előadása alatt, az EMNP-s politikusok pedig Semjén Zsolton ironizáltak. Ugyanez a szerző Tökés László előadását „bizarnak és csapongónak” nevezi, amit állítólag „cinkos összekacsintások kísérték az utolsó sorokban.” Ellenőrizhetetlen, konkrétum nélküli hangulatkeltő állítások, melyekkel kár részletesen foglalkozni. Annyit minden esetre az EMNP-hez kötődő, a párt belső

viszonyait és politikai hangulatát ismerő tollforgatóként hadd jelezzek, hogy az EMNT és az EMNP keretén belül Semjén Zsoltnak töretlen a presztízse, mivel a beszédeiből és megnyilatkozásából kijegecesedő nemzetpolitikai értékrend igen közel áll a két említett szervezet krédójához.

Sajátos, hogy a fentiekben idézett népszerű erdélyi internetes portálon a leghiggadtabb, a valósághoz leginkább közelítő értékelést az RMDSZ Kulturális Autónia-tanácsának elnöke, a civilben politológus Székely István adta, aki szerint szó sincs arról, hogy Orbán Viktor államszervezési szinten nyúlna hozzá a magyarországi demokrácia alapértékeihez.

Nyilván nem állítható, hogy Erdélyben ne lett volna pozitív visszhangja is e kiemelkedő beszédnek, azért tartottam fontosnak a negatívak közül mazsolázni, hogy azt igazoljam, hogy míg az anyaországi balliberális oldal lényegében belehallással, keményebb fogalmazásban hamisítással operált, addig az erdélyi elbeszél a miniszterelnök feje mellett, jelezve, hogy lényegében nem tud mit kezdeni a beszéd feszes belső logikájával.

Ami nem véletlen. Orbán egy kiemelkedően koherens, gazdagon adalt koncepciót vázolt, ami lényegében cáfolhatatlan, intellektuálisan valamint morálisan támadhatatlan. Központi mögöttes tézise, hogy az állam a nemzet első számú érdekérvényesítő eszköze a nemzetek nagy világversenyében.

Csak szurkolhatunk, hogy legyen kellő ereje az ellenfeleken kívül a párton belüli hatalmi tényezőkkel is elfogadtatni e politikai alapvetés gyakorlatba ültetését. Annyi biztos, elvi síkon, nemzetpolitikai szempontból jobbat aligha lehet megfogalmazni.

1 A liberális paradigma (emberi és polgári szabadságjogok, korlátozott államhatalom) alkotmányjogi szinten épült be az európai államok jogrendjébe. A szociális szempontok szintén részét képezik ma már minden politikai erő gondolkodásának. A liberálisok és a szocialisták mondanivaló nélkül maradvá eszmei síkon nehezen találunk kapaszkodókat, fő céljuk a keresztény-konzervatívizmus alapértékeinek támadása: a család szentségének tömörítése (azonos neműek házasságának engedélyezése), a vallás- és egyházellenesség, a nemzeti közösségek szolidaritásának szétoldása, az egészséges erkölcs szétzillesztése, az áldozatok helyett a bűnözők jogainak előtérre helyezése, különböző devianciák kultiválása. A konzervatívizmus felmutat ugyan pozitív erkölcsi-kulturális értékeket, de a globalizmus világjelenségével nem tud mit kezdeni.

2 John Perkins: Egy gazdasági bérgyilkos vallomása, Ráció kiadó, 2006. De érdemes egy pillantást vetni a oldalra is.

3 George Orwell „1984” című negatív utópiájának 1948-as megfogalmazásakor aligha számolt azzal, hogy víziójának számos részlete megvalósulhat a formális demokrácia keretei között: a történelem kozmetikázása, a „duplagondol”, az „újbeszél”, a figyelő „Nagy Testvér”, az „öt perc gyűlölet” szerves része New York – Tel Aviv – London tengely „szép új világának”.

4 Szeptember 11. kapcsán már több jelentős személyiség is megnyilatkozott a fentiek szellemében Francesco Cossiga egykori olasz államelnöktől Andreas von Bülow (volt miniszter) titkosszolgálati szakértőig, aki „A CIA és szeptember 11.-e” című könyvében darabokra szedi a hivatalos magyarázatot, és Cossigához hasonlóan azt a következtetést vonja le, hogy a „terrorátadás” egy CIA-akció volt.

5 Az Európai Bizottság taktikusan reagált, jelezve, hogy semmi sem utal arra, hogy Orbán Viktor illetve Magyarország meg akarná szegni az Unióval kötött szerződését.

6 Lásd: Balázi Pál Előd: Bálványozunk – Orbán Viktor tuskányosi beszédéről, Transindex, 2014. július 29.

7 Megannyi példa említhető a zetalaki és oroshgyéji elítéltektől a Mikó ügyig, de hadd utaljunk most csak arra, hogy a marosvásárhelyi pogrom után csak a védekező magyarokat és a segítségükre siető cigányokat ítélték el, míg a román agresszorok és felbujtók mindmáig büntetlenek.

8 **Eörsi István** már 1985-ben képes volt Csóóri Sándor szemére hányni, hogy hamarabb tudja meg, ha egy magyart megfojznak Erdélyben, mintha ezt Budapesten teszik. Íme, mily cinizmussal lehetett kezelni a nemzeti erőök őszinte aggodását a Ceausescu rabigájában sínylődő erdélyi magyarság iránt.

9 Kelemen Attila Ármin: Orbán Viktor és a székely autonómia, Transindex, 2014. augusztus 1.

10 Sipos Zoltán: Lázad Tuskányos?, Transindex, 2014. július 31.